



ಲಂಬಾಣಿ ಜನಾಂಗದ ಶವ ಸಂಸ್ಥಾರಗಳು

ಕಾವೇರಪ್ಪ .ಹೆಚ್.ಎಂ, ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಸ್ಯಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್
ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಲಾಲ್ ಬಾಗ್ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560027.

ಪೀಠಿಕೆ: ಹುಟ್ಟಿ-ಸಾವು ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದ ಎರಡು ಘಟ್ಟಗಳು. ಒಂದು ಬದುಕಿಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಮಂಗಳವನ್ನು ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಜನನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಂಶೋಧವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದರೆ, ಮರಣ ನೋವನ್ನು ಅಥವಾ ದುಃಖವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶವಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಥಾರ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಆಯಾ ಜನಾಂಗಗಳ ನಂಬಿಕೆ ಆಜಾರ- ವಿಚಾರಗಳ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಶವ ಸಂಸ್ಥಾರ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಲಂಬಾಣಿಗಳು ಆತ್ಮ-ಪರಮಾತ್ಮೆ, ಇಹ-ಪರ, ಸ್ವರ್ಗ-ನರಕ, ಭೂತ-ಪ್ರೇತ, ಮನಜನಸ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಢವಾದ ನಂಬಿಕೆವ್ಯಾಪ್ತಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಶವ ಸಂಸ್ಥಾರ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಗೊಂಡಿವೆ.

ಮುಖ್ಯ ಪದಗಳು: ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ತಳಸಮುದಾಯ, ಶವಸಂಸ್ಥಾರ, ಆಚರಣೆ, ಕರ್ಮಾಫಲ, ಪಧ್ನಿಗಳು, ಜನಾಂಗಗಳು

ಲಂಬಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಹೊಳುವ ಮತ್ತು ಸುಜುವ ಎರಡೂ ಪಧ್ನಿಗಳು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಮರಣಿಸಿದವರನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತೊನ್ನಿದ್ದವರನ್ನು ಹೊಳುತ್ತಾರೆ..ಕ್ಕಳು ಮರಣಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಚರಣೆಗಳೇನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಪರಕರ್ಮ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಮರುಹುಟ್ಟಿ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮರುಹುಟ್ಟಿ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪೋರ್ಚೆಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಂಬ ಆಶಯದಿಂದ ಅಪರ ಕರ್ಮಾಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಳಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಧಿಗೆ ಹಾಲೆರೆದು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಶವ ಹೊಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತೋಡಿದ ಗುಣಿ ಶವಕ್ಕಿಂತ

ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದರೆ ಮರಣಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಯಸ್ಸು ಇನ್ನೂಇತ್ತು. ಅಕಾಲಿಕ ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದನೆಂದು, ಹೋಡಿದ ಗುರೀ ಶವಕ್ಕೆ ಸರಿ ಹೊಂದುವಂತಿದ್ದರೆ ಸತ್ತವರ ಆಯಸ್ಸು ಅಷ್ಟೆಂದೂ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆತ್ತಲು ಶವವನ್ನು ಮುಖಿ ಭಾಗವನ್ನು ಹೋರಲಾಗಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಲೆ ಮಾಡಿ ಹೊಳುವ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಹೇಗೆ ಬಂದನೋ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕಣಹಿಸಿಕೊಳಬೇಕೆಂದು ಭಾವನೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹೊರ ಜಗುಲಿಗೆ ತಂದು ಮಲಗಿಸಿ, ಅಪ್ಪೇಷ್ಟರು ಬಾಲಿಗೆ ಹಾಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ತಾಂಡದ ನಾಯಕನು ಹಿರಿಯರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊ ಕಾಯುತ್ತಾರೆ. ಹೊದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮಡಚುವುದಾಗಲಿ, ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿ ಕುಳ್ಳರಿಸುವುದಾಗಲಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣ ತೆರೆದಿದ್ದರೆ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ನೆಂಟಿರಿಷ್ಟರೆಲ್ಲಾ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಶವವನ್ನು ಸೃಜನಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೊವನ್ನು ಒಂದು ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ತಾಂಡದಲ್ಲಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಂಡ ನಾಯಕನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದದ ಏರಡು ಉದ್ದದ ಗಳು(ಮರ)ಗಳನ್ನು ತಂದು ಅವುಗಳಿಗೆ ಏಳು ಅಡ್ಡ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಸೇಣಬಿನ ದಾರದಿಂದ ಬಿಗಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಳಗಿದ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿ ಚಟ್ಟವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮರಣಿಸಿದವರಿಗೆ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸಲು ಉಗುರು ಬೆಚ್ಚನೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ಗಂಡಸಿಗೆ ಗಂಡಸರು ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸಿದರೆ, ಹೆಂಗಸಿನ ಶವಕ್ಕೆ ಹೆಂಗಸರು ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶವಕ್ಕೆ ಬಿಳಿಯ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿ ಚಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟ ಅಲುಗಾಡದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಾರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಆಗಾಗಿ ದಾರವು ಉಳಿಯದೆ ಸರಿ ಹೋದರೆ ಆತನ ಆಯಸ್ಸು ತೀರಿದೆ. ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಸ್ಸು ತೀರಿದೆ ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಸ್ಸು ತೀರದೆನ ಮರಣಿಸಿದ್ದರೆ ಪ್ರೇತವಾಗಿ ಅಲೆದಾಡತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇವರಲ್ಲಿದೆ. ಸತ್ತವರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿ ಖಿಚೆಗೆಂದು ಶವಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವರ್ಗ ಬಹುದೂರದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಮಾರ್ಗದ

ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದು ಆ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಆಯಾಸವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರೆದು ಸ್ವರ್ಗ ಕಾಣಲೇಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಮೃತನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಕೊರತೆಯಾದರೆ ದೆವ್ವಾಗಿ ಬಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಶವದ ಸೆರಿಗೆ ದುಡ್ಡ ಕಟ್ಟಲು ಕಾರಣಗಳು.

ಹೀಗೆ ಸಾಗಿಸುವ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಚಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೋದಲು ಹೆಗಲು ಕೊಡಬೇಕು. ಮಾಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಪದ್ಧತಿ ಇವರಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ಮಗನು ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಚಟ್ಟವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅದರ ಗಳಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ತುಂಬಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನೇತು ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನ ತುಂಬಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕುಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳು ಮತ್ತು ಮೂಲಂಗಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬಸುರಿ, ಬಾಣಂತಿಯರು, ಪ್ರಾಯದವರು ಮೃತರಾದರೆ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೇ ಮೂಲಂಗಿ ಬೀಜವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಶವವನ್ನು ತಾಂಡದಿಂದ ದೂರ ಸೃಜನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮೇಲೆಯೇ ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಯ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ಮಾಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಂಗಳು ಉಂಟ, ನೀರನೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಿ, ಪಾತ್ರ ಪಡಿಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಉಂಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಶವವಿರುವರ್ಗೂ ಯಾರೂ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಬಹುಶಃ ಶವವನ್ನು ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೃಜನಕ್ಕೆ ಶವವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವಾಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಚಟ್ಟವನ್ನಿಸಿ ಒಂದರಿಂದ ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಹೊತ್ತವರು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶವವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳ ಎದುರುಗಡೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೃತನು ದೆವ್ವಾದರೆ ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ ದೇವರುಗಳು ಅದನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆಂಬುವುದಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಭೂತ-ಪ್ರೇತಗಳಿಗೆ ಆಪಾರವಾಗಿ ಭಯ ಪಡುವ ಕಾರಣ ತಾಂಡ ಸೃಜನದಿಂದ ಕನಿಷ್ಠ ಎರಡು-ಮೂರು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಕಟ್ಟಗೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೆತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಶವವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಲೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶವವನ್ನು ಮುಖ ಅಡಿಯಾಗಿ ಮಲಗಿಸುವುದರ ಕಾರಣ ವಿಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಿನ್ನ ಅಡಿಯಾಗಿ (ಬೋರಲಾಗಿ) ಮಲಗಿಸುವುದು,

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ರಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅಕ್ಕೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಇವೆಲ್ಲೂ ಅವನು ದೆವ್ವಾಗಿ ಬರದಿರಲೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಎಂಬುವುದು ವಿದ್ದಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸಿಂಧ್ರ ಮಾದಿಗರಲ್ಲಿ ಹೆಣವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ಸಿಂಧ್ರ ಮಾದಿಗರು ಎಲ್ಲಮ್ಮುನ ಆರಾಧಕರು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಆ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳಾದವರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಮಡಿಲು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲದಿಂದಾಗಿ ಭೂಮಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ತಾಯಿಯೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಗು ತಟ್ಟಿ ಮಲಗುವಾಗೆ ಅನುಷೂಲವಾಗಲೆಂದು ಹಾಗೆ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಭೂತ-ಪ್ರೇತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಭಯಪಡುವ ಲಂಬಾಣಿಗಳು, ಪ್ರೇತಾತ್ಮಕ ಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ತಾಂಡವನ್ನು ತಲುಪದಿರಲೆಂದು ಶವವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ತರ್ಕಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತ.

ಶವಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡುವ ಮೊದಲು ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಅದರ ತಲೆಗೆ ಏಳು ಬಾರಿ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲಿನ ಜೂರೆಂದರಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಚಿತೆಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯಿಡದೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಮಾಡಿ ಹೊಳ್ಳಿ ಹೊತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿತೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಶವದೊಂದಿಗೆ ಹೋದವರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕೊಳ್ಳಿಯನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಟ್ಟು ಮೇಲೆ ತಲೆ ಸಿಡಿಯುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಗುದ್ದಲಿ, ಚನಕೆ, ಗರಾಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದು ಮುಂದಾಗಿ ಹಾಕಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ದೆವ್ವ- ಭೂತಗಳು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದಂತಾಗುವುದೆಂದೂ ಆ ವಸ್ತುಗಳು ಮೈಲಿಗೆ ಕಳೆದಂತಾಗುವುದೆಂದೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಬರುವಾಗ ಯಾರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಆತ್ಮವು ಇವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತೆಂದು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದವರನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಬರುವ ಮಾರ್ಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರೆ ಬಾಬಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೈಮೇಲುದ್ದ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ನೀರಿಸಿಂದ ಬಧ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ತಾಂಡದ ಸಮೀಪ ಬೋರೆಯ ಗಿಡದ ಮೊದೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಅದರ ಎಲೆಯನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಬೋರೆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಭೂತವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಶವ ಸುಟ್ಟು ಬರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಮೃತರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಗುಂಪಾಗಿ ಕುಳಿತಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಮುತ್ತಗದ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ

ಹಿಟ್ಟು, ನೀರನ್ನು ಕಲಸಿ, ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೇತಾತ್ಮವು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಇದರಿಂದ ಶೈಶವಪಟ್ಟು ಹಿಮ್ಮಟ್ಟಪ್ಪುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೃತರ ಮನೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಶವದೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವರು ದೀಪವನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಮನಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮನೆಯೋಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೃತನ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೋದವರಿಗೆ ಮೈಲಿಗೆ ಕಳೆಯಿತು ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿ, ಪಂಗಡ, ಧರ್ಮ, ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಆಧಾರವಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು, ಆಚಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ವ್ಯುಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ವಿಕರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಾಂಕದಲ್ಲಿ ಜಾಗತಿಕರಣದ ಪ್ರಭಾವದ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಅವಸಾನದ ಮಟ್ಟ ತಲುಪಿರುವುದು ಹೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಡಾ ಸಣ್ಣರಾಮ : ಲಂಬಾಣಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ : ಮಲ್ಲಾಡ್ ಆಫ್ ಸೆಕ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್ ಗಾಂಡಿ ಬಜಾರ್ ಶಿವಮೊಗ್ಗ–1999.
2. ನಂಜುಂಡಯ್ಯ ಹೆಚ್.ವಿ ಮತ್ತು ಅಯ್ಯರ್ : ಮೈಸೂರಿನ ಜಾತಿಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಗಡಗಳು–1928.
3. ಬಸವರಾಜ್ ನೆಲ್ಲಿಸರ್ : ಲಂಬಾಣಿಗರು–1977.
4. ಕೋಟಿಗಾನಹಳ್ಳಿ ರಾಮಯ್ಯ : ಸಿಂಧ್ ಮಾದಿಗರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ – 1993.